

нината; после настъпи тишина и се чува тѣпи удари, единъ, два, три. . . Хлопкитѣ задрѣнкаха по-често, стадото се отдалечи и наедно съ него въ тъмнината заглѣхваше единъ старчески гласъ, въ който имаше сълзи.

— Казахъ му толкозъ пѣти, — говорѣше дѣдо Давидъ, като се върна разпѣхтѣнъ и уморенъ, — думамъ му: не се увирай тука, върви на друго мѣсто, кѣръ широкъ. . . Не! Не взема! На ти тебе сега една трева, че да я помнишъ, докато си живъ. . .

Дѣдо Давидъ бѣше билъ тая вечеръ стария овчаръ дѣда Петра Горещника, всичката вина на когото бѣше тая, че за да намѣри по-добра трева за стадото си, завѣртяваше се понѣкога край митницата.

Както по-рано, Миланъ не смѣеше нищо да каже на дѣда Давида. Но такъвъ, какъвто бѣше станалъ напоследѣкъ, той не му харесваше. Това безгрижие и това самозадоволство, които проличаваха и въ зачервената му и здрава шия, тая надменна суровостъ и грубостъ го отблъсваха, натѣжаваха го. И той си спомняше за оная внезапна кротостъ, за оная старческа доброта и смиреностъ, които се бѣха явили у дѣда Давида, когато бѣше чулъ клетвитѣ на Рафаилица; спомни си за неговитѣ продължителни замисляния, за мжкитѣ, които таеше въ себе си, за неспокойнитѣ му сънища, за блънванията му и за она безкрайно жа-